

Delinqüents habituals, a l'audiovisual

La televisió s'ha omplert de famosos, pseudofamosos, gent anònima convertida en estrelles de l'espectacle i tota una rastellera de persones i personatges capaços de degollar la mare per obtenir els cinc minuts de glòria. La deriva que ha pres la tele ja no ens permet sorprendre's de res del que surt per la petita pantalla. I no obstant, crec que els telespectadors tenim tot el dret a escandalitzar-nos pels continguts, perquè la tele no és un electrodomèstic qualsevol. Fa alguns anys, el comunicòleg anglès Roger Silverstone –recentment traspasat– em va dir en una entrevista per al diari *Avui* que “cap mitjà és innocent”. La televisió encara ho és menys, d'innocent.

D'entre els continguts televisius que últimament m'han remogut els budells hi ha l'aparició d'un delinqüent en l'emissió del 12 de setembre del programa nocturn de Buenafuente. Es tractava d'un tal Victoriano Colmena, de “Cohnellà” (segons la seva pronúncia de la paraula Cornellà). Resulta que el mèrit pel qual l'humorista Buenafuente va entrevistar tal individu és que havia perdut tots els punts del cotxe. La intervistat va ser en clau molt simpàtica i de tant en tant el realitzador del programa ens recordava que aquest delinqüent no era un actor. Tothom en el plató reia els comentaris graciosos del Victoriano, en una apologia de l'excés de velocitat, de la incomoditat del cinturó de seguretat... és a dir, un perill en la carretera, un assassí en potència sobre rodes.

No ens pot estranyar, doncs, que després de tantes campanyes de Trànsit per sensibilitzar els conductors, a Espanya encara morin 5.000 persones cada any en les carreteres (una xifra més pròxima als morts en una guerra). Et surt un individu com aquest tal Colmena convertit en famós gràcies a Buenafuente (i a Internet, per on circula el vídeo de l'entrevista) i els nostres joves ja tenen un altre referent intel·lectual i moral en la línia dels “grans hermanos” i l'estil de vida que transmeten (no fotre brot en tot el dia, fumar, menjar i cardar, per aconseguir fama i diners). Bé, doncs, aquest simpàtic delinqüent (ja sigui un actor o no) és un exemple més del que certa televisió està vomitant.

Antena 3 dona tota una lliçó amb Buenafuente com amb els seus informatius reaccionaris, ultraconservadors, sensacionalistes i moralment tramposos (l'informatiu de nit del Matías Prats del 4 d'octubre va obrir amb una cursa il·legal de cotxes quan per tot el món circulava la imatge de Tony

Blair anunciant que l'IRA havia abandonat definitivament les armes). Un altre programa d'Antena 3 que té tela és *En antena*. Aquest espai incompleix el respecte als continguts en horari infantil, ja que entre les 17.00 i les 19.00 hores ensenya als nostres nens quin és l'ofici més antic del món, xicots que obliguen les seves companyes a exercir la prostitució de luxe... i altres joies per l'estil.

Parlant de delinqüència, però de *guante blanco*: dos nets de Franco (sí, aquell delinqüent que va donar un cop d'estat contra l'ordre democràtic i que va convertir Espanya en el seu *cortijo* espoliant milers de milions de pessetes) s'exhibeixen per televisió i mostren l'alçada moral de molts programes actuals. TVE paga a Carmen Martínez-Bordiú 48.000 euros la setmana per ballar, mentre que La Sexta ha regalat un *reality show* a un vividor que aspira a esnifar coca de franc i a omplir el carro de la compra del supermercat sense haver de passar per taquilla. Aquest Pocholo havia de ser en aquests temps de postmodernitat el descendent lògic (per l'evolució lògica d'una societat autoritària a una societat democràtica de l'espectacle) d'aquell dictador sanguinari. En només tres generacions, la família Franco ha contemplat en el seu si la lògica evolució del dictador repressor al *freaky* mediàtic faldiller i drogata. Gràcies que tenim la televisió que ens ensenya aquest miracle de l'evolució humana!

Jaume Risquete
Periodista
i professor
de la Universitat
Ramon Llull

La deriva que ha pres la tele ja no ens permet sorprendre's de res del que surt per la petita pantalla. I no obstant, crec que els telespectadors tenim tot el dret a escandalitzar-nos pels continguts, perquè la tele no és un electrodomèstic qualsevol. Fa alguns anys, el comunicòleg anglès Roger Silverstone –recentment traspasat– em va dir en una entrevista per al diari *Avui* que “cap mitjà és innocent”. La televisió encara ho és menys, d'innocent